

Пісня у долі, а доля — у пісні

Іван ЯРЕМКЕВИЧ, поза всяким сумнівом, належить до людей, щедро обдарованих Богом. Народився він у співочій родині, де і українська пісня, і рідне слово у великій пошані, до чудового голосу додалися, можна сказати, ідеальний музичний слух, творча вдача і, що теж дуже важливо, виразна сценічна зовнішність.

Однак професійної артистичної кар'єри Іван не зробив, пов'язавши все своє життя з аматорським мистецтвом. Скажімо, гру на баяні опанував самотужки, навчаючись у Великопільській восьмирічці. Спочатку його взагалі приваблювали музичні інструменти, а, так би мовити, смак до співу відчув аж під час армійської служби, яку йому випало проходити в Азербайджані.

відданість покликанню, пристрасну закоханість у справу, якій вони присвятили своє життя. Як тут не згадати справжнього маестро духовної музики Михайла Бабака, керівників хорових колективів Анатолія Поліщука, Ольгу Черножукову, Федора Гощука. Це була справжня насолода — працювати з ними.

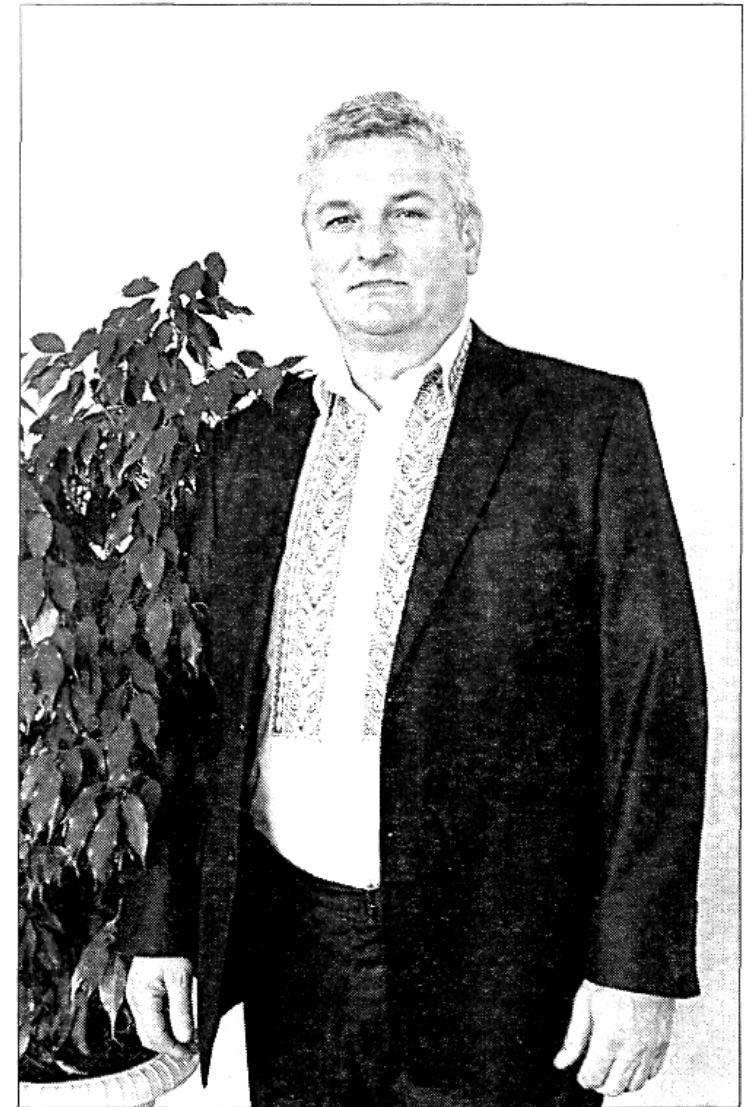
— Наскільки я знаю, — додаю і своє слово до згадок мого співрозмовника, — ви брали участь і в народному аматорському театрі районного будинку культури під проводом Михайла Дмитрука.

— Було діло, — усміхається він, — хоч і не на перших ролях. На березнівському театральному небосхилі сяяли такі зірки як Таїсія Бондаренко, до речі, неперевершена майстриня художнього читання, талановита сценаристка багатьох тематичних заходів, актор і художник водночас В'ячеслав Юсковець. А про Юрія Гарасимчука вже й говорити нічого — його всюди було багато: і в хорових колективах, і в драматичних виставах, і в гуртах колядників. Не раз казав: "Без пісні і жити не варто".

Мені ж чомусь пригадалися мистецькі таланти від медицини. Справжні професіонали у фаховій галузі, вони знаходили час і для того, що підносить душу, дарує втіху собі і радість іншим. Можливо, молодь уже не пам'ятає цих імен, а от люди середнього і старшого віку з неабиякою пошаною згадують і лікарів від Бога, і неперевершених аматорів пісенної творчості світлої пам'яті Ростислава Білоуса, Семена Вакулика, Петра Гаврилюка, Петра Патія. Вони співали і в хорі під керівництвом Федора Гощука, і в хоровій капелі Ольги Черножукової, як і їх молодші колеги Василь Піддубний, Сергій Романюк, Марія Корицька, Тетяна Шамбір... Отак одразу всіх і не згадаєш.

— Вважаю за необхідне наголосити ще й на тому, — вгадує мої думки Іван Михайлович, — що справжнім ініціатором і організатором багатьох культурних заходів у колективі медичних працівників району була і є багатолітній профспілковий лідер, неабиякий ентузіаст і учасниця хору працівників охорони здоров'я Ірина Юзва.

В нашій подальшій розмові ми просто не могли не торкнутися теми загального культурницького піднесення у

рі репертуару, музичних смаках, рівні виконавської майстерності, зате якомога більше звуку, оголеності на сцені. Правда, з цього ряду вдало випадають надзвичай-

- Щасливий випадок привів мене в армійський оркестр, - згадує Іван. Він діяв майже на професійній основі, адже в ньому грали студенти і випускники Московської, Київської консерваторій. Вони й навчили мене слухати і розуміти музику від класики до джаз-року. Ми готувалися до фестивалю і я доволі швидко не тільки опанував бас-гітару, а й зіграв соло. І почав співати. Тоді до нас з концертами приїждали різні гурти, солісти, зокрема, Яшка Циган, Михайло Боярський. Ми теж часто виступали. Пісенний репертуар переважав російськомовний, хоч склад оркестру був інтернаціональним. Мені доводилося і обов'язки конферансьє виконувати, тож мав я клопоту з оголошенням солістів казахів, киргизів, туркменів. Зате дотепер пам'ятаю прізвища багатьох з них: Рзакулі-заде, Ельдара Рауфли-огли, Кірімова Рузек'яра, Бахтіяра -огли. Ігор Феллер був німцем, але з Казахстану, Роман Коваленко українець з Краснодару, російськомовний, звісно. Наших було мало — Володя Вакулук з Львівщини і Едуард Ковальчук, ви не повірите, з Березного. Нас просто братерські почуття поєднували. Правда, міжнаціональних конфліктів не пригадую, хоч кожен шукав своїх.

Коли служба добігала кінця — корпус, в якому Іван Яремкевич вимував свій військовий обов'язок — стояв у містечку Алятипристань — спалахнув перший конфлікт в Карабаху.

- Молоді були, багато чого не розуміли, - каже мій співрозмовник, - як і афганської радянської авантюри теж. Усвідомлення деструктивної політики Росії прийшло значно пізніше. Кремлівська пропаганда у всі часи була дуже потужною, це справжня наша біда. Там ох як розуміють, що без культури нема нації, тому все роблять для того, щоб в колишніх союзних республіках придушити автономне і нав'язати своє. Москва нічого не робить без користі для себе, виставляючи перед світом фейк про свою миротворчу місію та інтернаціоналізм. На мою думку, в таких умовах потрібно якомога швидше створювати професійну армію. Але ми дещо відійшли від теми...

Повернувшись зі служби, Іван Яремкевич ще застав ті часи, коли самодіяльне мистецтво займало певну нішу в нашому житті. Цікавлюся, кого він пам'ятає з палких ентузіастів народної творчості якщо не в районі, то хоч би в Березному. Бо ж і сам брав активну участь в творчих колективах районного будинку культури, лісного технікуму, де тоді працював, а пізніше і вищого професійно-технічного училища.

- В мистецьке життя району я прийшов не на порожнє місце, - впевнено стверджує Іван Михайлович. - Шанувальників народної творчості зачаровували неперевершені майстри сцени, так би мовити, справжні її "зубри". Були серед них і фахівці, які гуртували довкола себе людей, професійно зайнятих в інших галузях. І їм це вдавалося, мабуть, тому, насамперед, що всі ми відчували їх

складні 90-ті роки. Скільки різнопланових тематичних заходів, причому при переповненому залі, відбувалося тоді в районному будинку культури, в урочищі Козацьких та стрілецьких пісень, Дня незалежності, Дня матері.

Обидва хорові колективи успішно брали участь у різноманітних обласних та Всеукраїнських конкурсах, виступали з концертами у сільських клубах. З особливим піднесенням люди сприймали духовні пісні у виконанні неповторної хорової капели Ольги Черножукової, — раніше нічого подібного не було. На жаль, усе це затихло, згасло. До речі, доволі популярний у минулому вокальний чоловічий квартет у складі Івана Яремкевича, Валерія Лесенчука, Володимира Козака, Віктора Колесника теж зник з поля зору. Чому? Напрямую звертаюся з цим запитанням до свого співрозмовника. Він надовго задумується:

- Можна сказати: на все свій час, але це буде неправильно. На підтвердження додам — ми з Валерієм уже вели мову про відновлення квартету або хоч би тріо. Це буде непросто, адже сьогодні і професійну, і аматорську сцену заповнили інші тенденції. В шоу свої закони: насамперед прибутки, потім невибагливість в добо-

но барвисті, видовищні шоу Михайла Поплавського, хоч про виконавську майстерність самого маестро можна посперечатися.

Цікавлюся, хто є незаперечним творчим авторитетом для Івана Михайловича.

- З молодості і дотепер моїм кумиром серед співаків є Василь Зінкевич. Ну і Назарій Яремчук, звісно, — чую у відповідь і не стримуюся, щоб не поділитися власними враженнями про виконавську майстерність і неповторний голос Павла Дворського, творчість якого в Україні, по-моєму, досі не оцінена належно.

- Та й не тільки його, — каже Іван Михайлович. — Не буду називати прізвищ тих співаків і співачок, які сьогодні на слуху. Але повірте, важко збагнути, на чому деякі з них зробили мистецьку кар'єру. Несказанно жаль, — продовжує він, — що дехто з місцевих талановитих виконавців виїхав з Березного, от хоч би й Тетяна Гайчук. А співак і композитор Олександр Корицький, наш знаменитий тенор Антон Козак, унікальний маестро Федір Гошук так доточно пішли у засвіти. У мене зберігся спомин на все життя: ми, тобто наш народний аматорський хор під керівництвом Федора Гощука, їдемо у Київ на конкурс Порфирія Демущького. І на нас з Антоном просто найшло щось — співали всю дорогу, аж Федір мусив спиняти, щоб голос не зірвали. Повірте, це така втіха, коли поруч твій однодумець, коли не тільки голоси, а й душі зливаються в пісні в унісон і дарують прямо таки якусь неземну насолоду. Тому треба оберегати і примножувати наші національні скарби, чуже переймаючи, в жодному разі свого не цуратись. Чудові зразки в цьому подають нам шотландці, поляки, німці.

- Так вам і карти в руки, — кажу своєму співрозмовнику. — Ви ж працюєте з молоддю...

- Іноді це непросто. Айфони, смартфони, засилля попси, насамперед російськомовної... Їх впливу применшувати не варто. Та все ж в нашому училищі хоч щось таки робиться задля національного творчого піднесення. От і нині готуємося до участі, уже вдів'яте, у обласному конкурсі серед вищих професійних училищ "Віфліємська зірка". Жодного разу не поверталися без нагород: якщо не перше місце, то обов'язково призове. Намагаємося не обійти своєю увагою талановитих дітей, створюємо такі умови, щоб вони могли розвивати свої здібності, допомагаємо формувати естетичні смаки, що теж дуже важливо.

Переглянула блокнот із нотатками нашої розмови з Іваном Михайловичем. На жаль, не все із записаного увійшло до цієї розповіді. Але ж газетна площа має свої обмеження та й увага в читачів про нашого талановитого земляка Івана Яремкевича, сподіваюся, склалася. Отож залишається чекати нових його сценічних виступів.

Надія ЯРМОЛЮК.